

tionen, som svarede af Kjøbstæderne, saaledes ved Lovbud ikke blev paalagt Bornholm, saa har Bornholm ogsaa bestandigen været fritagen for Consumtion, ligesom ogsaa Indvaanerne, som jeg har tilladt mig at bemærke, have været i factisk og af Regjeringen anerkjendt Besiddelse af Rotten til at brænde Brændeviin til eget Forbrug. Det er ikke min Mening, at ville udtale mig imod Brændeviinsbeskatning paa Bornholm; thi jeg indser meget vel, at højere Statsenssyn kunne gjøre det tilraadeligt at paalægge denne Afgift, og exceptionelle Love desuden istedetfor at knytte de forskjellige Landsdele nærmere til hinanden ved fælleds Interesse have den modsatte Virkning. Det er desuden min Overbeviisning, at naar Renten af en nogenlunde klækelig Capital anvendes til at fremme Dens locale Interesse, vil ogsaa det Tryk, som følger med Afgiften, derved meget blive lettet. Men naar man vil paalægge Bornholm en Afgift, som træder istedetfor den ophævede Consumtion og man ligeledes derved berøver Indvaanerne den almindelige Frihed til afgiftsfrit at brænde Brændeviin til Hunsbrug, saa forekommer det mig dog utvivlsomt, at Den maa kunne gjøre Fordring paa en klækelig Erstatning. Men hvorledes man end vil betragte Sagen, saa troer jeg dog, at Bornholm og Læsø kunne gjøre sikker Regning paa, at den Erstatning, man vil tilstaae dem, virkelig kommer dem tilgode, men det kan efter min Formening dog kun skee, naar der bevilges dem en bestemt Sum. Ligesom Majoriteten nu har antaget, at det vilde være en for Staten værdigere og mere passende Afstindelsesmaade, end at afgive den Indtægt, som falder af Brændeviinsbrænderierne i en vis Periode, saaledes have vi ogsaa formeenet, at den af Regjeringen foreslaaede Erstatningssum, nemlig 203,600 Rbd. for Bornholm og 17,400 Rbd. for Læsø, vil være et nogenlunde passende Wederlag, som, endogsaa for Bornholms Vedkommende, udgjør omtrent 22,000 Rbd. mere, end man i Folkethinget har antaget, at der vilde tilkomme Bornholm, naar den oppebar Afgiften af det Brændeviin, som consumeredes der i 10 Aar. Jeg skal for Deltagernes ikke indlade mig paa den mere specielle Deel af Sagen, men forbeholder mig

nærmere at motivere dette Forslag, naar Lovens enkelte Paragrapher sættes under Forhandling.

H. P. Hansen: Det vil af Udvalgets Betænkning erfares, at jeg har tilladt mig at anbefale til det ærede Things Antagelse Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra og blevet vedtaget i Folkethinget. Det er i denne Henseende maaskee kun det Spørgsmaal, som er blevet reist i Udvalget med Hensyn til, hvorvidt Indførselsconsumtionen skal ophæves for Kjøbenhavns Vedkommende til 1ste April 1852, som fornemmelig vil bidrage til, at Thinget maatte tage i Betænkning at gaæe ind paa det Forslag, som jeg har tilladt mig, og det er derfor, at jeg maa finde mig opfordret til at fremkomme med et Par Bemærkninger derom. Jeg kan nu ikke Andet, end takke den ærede Landsthingsmand fra Aarhus (Gunder), som har talt for Majoritetens Indstilling i denne Sag, for, at han erkjender det Retfærdige og Billige i, at Consumtionen i Kjøbenhavn bør ophæves, ligesaa vel som det er skeet i Landets øvrige Kjøbstæder. Han har kun meent, at man nok kan vente lidt dermed. Det er nu deri, at jeg ikke kan være enig med den ærede Landsthingsmand. Jeg mener, at hvad der er retfærdigt og billigt, hvad der er en retfærdig og billig Fordring, det skal man opfylde jo før jo hellere, og ikke lade vente paa, at man vil opfylde det. Men jeg troer virkelig ogsaa, at de Herrer, som mene, at Consumtionsafgiften kan vedblive for Kjøbenhavn, støtter dette til Argumenter, som i og for sig dog virkelig taale nogen Modsigelse. Naar man saaledes formener, at Ophævelsen af Consumtionen i Kjøbstæderne er blevet dækket ved en forhøjet Brændeviinsafgift, saa troer jeg, at dette er en aldeles urigtig Forudsætning. Consumtionen i Kjøbstæderne kan lige saalidt eller ligesaameget, hvad man nu vil, ansees at være dækket ved den forhøjede Brændeviinsafgift, som jeg mener at samme Grund berettiger til at lade denne Forhøielse komme den Kjøbenhavnske Consumtion tilgode. Her er Spørgsmaal om en Skatteomregulering, som man lægger paa det øvrige Land, og som jeg mener, at Kjøbstæderne slet ikke kunne betragte som noget Wederlag for den Afgift, de slippe